

Arrest

nr. 120 768 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.02.2013 werd ingediend door:

Naam: H.
Voorna(a)m(en): A.
Nationaliteit: Marokkaanse
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-een verklaring van de partner, die de relatie tussen beide zou moeten bevestigen. Hierin wordt eveneens aangegeven dat het wegens de geloofsovertuiging niet mogelijk is om meer documenten te overleggen. Het is echter onmogelijk om deze verklaring op haar feitelijkheid en waarachtigheid te controleren en ze kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat er aan de gestelde voorwaarde werd voldaan.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen een betoog dat begrepen kan worden als het opwerpen van een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan middel.

Zij betoogt als volgt:

"Het is aan de verzoekende partij om een middel te ontwikkelen.

Dat impliceert dat de verzoekende partij een geschonden rechtsregel moet aanwijzen en concreet moet aantonen op welke wijze die werd miskend.

Overeenkomstig artikel 39/69 §1 tweede lid, 4° iuncto artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting te bevatten van de middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingediend.

Onder middel in de zin van art. 39/69 §1, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 135.590).

"Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk" (RVV, 30 augustus 2007, nr. 10.815).

Te dezen ontwikkelt verzoekende partij geen middel.

Dienvolgens is de kritiek van verzoekende partij onontvankelijk."

Naar luid van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het eerste middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, waarbij zij stelt *“dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt en men niet stelt waarom deze niet voldoende zouden zijn”*, dat zij in het tweede middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) aanvoert, waarbij zij stelt *“dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds”*, dat zij in het derde middel de schending van het beginsel van fair play, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert, waarbij zij onder meer stelt *“dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt in de loop van de procedure omtrent de duurzaamheid van de relatie; Dat hier geen rekening mee gehouden werd;”* en dat zij in het vierde middel de schending van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aanvoert, waarbij zij aanvoert *“dat DVZ het antwoord niet binnen de 6 maanden aan de gemeente meegedeeld heeft”*. De Raad is van oordeel dat deze middelen, minstens in één van hun onderdelen, aanvaard kunnen worden als een middel. Verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog, zodat de exceptie van onontvankelijkheid moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoeker niet de exacte motieven kent van de weigering;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt en men niet stelt waarom deze niet voldoende zouden zijn;”

3.1.2. Het derde middel is afgeleid uit de schending van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het *“beginsel behoorlijk bestuur”*. Verder wordt de verwerende partij machtsoverschrijding verweten.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt in de loop van de procedure omtrent de duurzaamheid van de relatie; Dat hier geen rekening mee gehouden werd;”

3.1.3. Het eerste en het derde middel zijn gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf en worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen beoordeeld.

3.2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij de schending van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aanvoert doch nalaat op enigerlei wijze uiteen te zetten op welke manier deze rechtsregels door de bestreden beslissing werd geschonden, dient de Raad vast te stellen dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

3.2.2. Met haar betoog dat de verwerende partij geen juridische en feitelijke overwegingen heeft opgenomen in de bestreden beslissing en dat zij niet de exacte motieven kent van de weigeringsbeslissing doelt de verzoekende partij op de formele motiveringsplicht en niet op de materiële motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de motieven blijken uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij niet aantoonst om welke redenen deze motieven niet zouden voldoen aan de in haar middel uiteengezette verplichtingen die verbonden zijn aan de motiveringsplicht, en zij evenmin duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. De grieven van de verzoekende partij *“dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt en men niet stelt waarom deze niet voldoende zouden zijn”* en *“dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt in de loop van de procedure omtrent de duurzaamheid van de relatie; Dat hier geen rekening mee gehouden werd”* worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.2.4. Artikel 40*bis*, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie van ten minste twee jaar te onderhouden met haar partner. De verzoekende partij heeft onvoldoende bewijs aangebracht dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wel beweert dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt omtrent de duurzaamheid van de relatie, maar dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij ten bewijze van de duurzame en stabiele partnerrelatie enkel een verklaring van haar partner heeft voorgelegd. In deze verklaring stelt de partner onder meer dat zij twee jaar samen zijn, maar dat er maar enkele personen zijn die dit kunnen getuigen gezien hun geloofsovertuiging. Met betrekking tot die verklaring wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat *"Hierin wordt eveneens aangegeven dat het wegens de geloofsovertuiging niet mogelijk is om meer documenten te overleggen. Het is echter onmogelijk om deze verklaring op haar feitelijkheid en waarachtigheid te controleren en ze kan dan ook niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie."* De verzoekende partij weerlegt op geen enkele wijze dit concreet motief van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat een geschreven verklaring van de partner niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden en daarom niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij en haar partner een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet hebben.

De verzoekende partij toont verder niet aan met welke stukken die zij voorgelegd heeft om zijn duurzame en stabiele partnerrelatie bewijzen, geen rekening werd gehouden. De overige voorgelegde stukken (attest aansluiting bij de mutualiteit en SIS-kaart van de, Belgische partner, loonfiches van de Belgische partner) vormen immers geen bewijzen van zijn duurzame en stabiele partnerrelatie.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.5. Het eerste en het derde middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

3.3.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het wordt geadstrueerd als volgt:

"schending van art. 8 EVRM:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;"

3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt inderdaad het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij beroept zich op “*de eerbied voor [haar] gezinsleven*”. Los van het gegeven dat de verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of het voorliggend geval in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar nieuwe partner in het land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met deze partner. De verzoekende partij bevond zich bovendien bij het aangaan van de relatie op onwettige wijze in België, zodat zowel zij als haar partner dienden te weten dat haar preciaire of onwettige verblijfssituatie tot gevolg had dat ook het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat de verzoekende partij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Uit de bestreden beslissing vloeit dus enkel voort dat de verzoekende partij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, 22 EHRR 228).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107) en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van de verzoekende partij en haar partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*. 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

3.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Het vierde middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, is afgeleid uit de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verschaft de volgende toelichting bij het middel:

“Art. 42 Vreemdelingenwet : DVZ moet een beslissing nemen binnen de 6 maanden na de aanvraag en deze binnen de 6 maanden meedelen aan de gemeente:

Dat DVZ het antwoord niet binnen de 6 maanden aan de gemeente meegedeeld heeft; Dat zulks blijkt uit het faxbericht, gedateerd 6 augustus 2013, waarmee DVZ het antwoord kenbaar gemaakt heeft aan de gemeente, aldus buiten de termijn daar de aanvraag dateert van 4 februari 2013;

Dat indien DVZ het verblijfsrecht erkent of geen beslissing meedeelt aan de gemeente binnen de 6 maanden na de datum van de aanvraag het gezinslid een “verblijfskaart van een gezinslid van een burger van de unie” moet krijgen;

Dat de wet in deze niet gerespecteerd werd;”

3.4.2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

§ 2

Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3

Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4

De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

3.4.3. Daargelaten de vraag of de voormelde termijn van zes maanden *in casu* van toepassing is, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 25 juli 2013, zijnde binnen de termijn van zes maanden volgend op de indiening van de aanvraag op 4 februari 2013. Het feit dat daarvan pas later kennis zou zijn gegeven aan de gemeente doet daaraan geen afbreuk. Het betoog van de verzoekende partij als zou haar een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie dienen te worden afgegeven omdat de bestreden beslissing, – waarbij wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie –, niet aan de gemeente werd overgemaakt binnen de voorziene termijn van zes maanden, kan dan ook niet worden gevolgd.

3.4.4. Het vierde middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS